

ASSOCIACIÓ D'AMICS D'HERIBERT BARRERA

Madrazo, 50, 2n 2a
08006 Barcelona

932098984
607981222

ahb.cat@gmail.com
NIF G65631327

HOMENATGE AL PRESIDENT BARRERA 9-9-2021 AUDITORI JOSEP IRLA GIRONA

Molt Honorables Presidenta Borràs, President Torra, President Puigdemont, amics i amigues d'Heribert Barrera

En nom de l'Associació d'amics d'Heribert Barrera agraeixo molt que l'oficina del 131è president de la Generalitat de Catalunya, M.H.Quim Torra ens hagi fet partícips d'aquest Homenatge, tant merescut, i donar-nos l'oportunitat de dir unes paraules.

L'Emília Solà membre de la Junta Directiva i Secretària de Presidència del Parlament de Catalunya 1980-1997, no ha pogut venir per l'avançada edat, però ens transmet tot el seu afecte i suport a l'acte tot estant entre nosaltres.

El M.H.President Joan Rigol, la M.H.Presidenta Núria de Gispert, els amics Frank Dubé i Laura la seva esposa, excusen la seva presència per causes majors.

Per la nostra associació i en nom propi és a més un acte de desgreuge pels escarnis que l'amic Heribert va patir en vida i un cop mort, entre altres, quan el 2001 arrel del llibre Què pensa Heribert Barrera? certa premsa, certs polítics i les girades dels seus propis van desencadenar una persecució mediàtica pròpia d'ignorants, ja que si haguessin llegit i entès el seu contingut, a lo millor, no haguessin tret de context frases i paraules. L'amic Heribert es va poder defensar mitjançant els medis de comunicació. Però la ferotge animadversió dels seus enèmics i de la Catalunya independent no va acabar. El setembre de l'any passat un partit xenòfob liderat per Manuel Valls i Eva Parera, amb calumnies públiques, van presentar en el Plenari de l'Ajuntament de Barcelona una mesquina proposta adduint el contingut del llibre esmentat abans per treure-li la Medalla d'Or de l'Ajuntament de Barcelona, atorgada l'any 2012 per l'alcalde

Xavier Trias. Va ser aprovada per PSC-PSOE, BCN en comú, PP, C'S i Barcelona pel canvi. Ignoro si l'alcaldesa ha anat a buscar la medalla a la seva viuda per fondre-la i pagar al Sr.Valls la feina feta. Aquest cop no es va poder defensar, tanmateix l'Associació va enviar a l'alcaldesa un escrit d'al·legacions que al dia d'avui no ha tingut cap resposta.

És un honor per mi i un privilegi haver conegut i compartit vivències amb el M.H.President Heribert Barrera en el camp polític, reivindicatiu, activista, social i humà.

A l'any 1980 Mossèn Dalmau rector de Gallifa va crear el Grup de suport a Heribert Barrera, que consistia en publicar al diari AVUI el perquè votaves Esquerra Republicana de Catalunya. En vaig formar part i va ser l'inici de la nostra amistat.

Ens trobàvem en reunions, manifestacions i esdeveniments de la nostra Nació sense estat. El 1988 vaig entrar a militar a Esquerra Republicana de Catalunya accentuant l'amistat i la complicitat reivindicativa, sempre amb la mirada i el sentiment posats a la independència de Catalunya.

Entre els molts records hi ha les enriquidores converses que teníem a l'Institut d'Estudis Catalans els anys 1984 i següents entre ell, el Dr. Lluís Folch i Camarasa i jo mateixa, a cops el Dr.Enric Casassas, President de l'IEC, i Ramon Aramon s'hi afegien. Ells asseguts al banc de pedra que rodeja el claustre de l'IEC i jo a terra per tenir-los de cara.

Quan el 2003 Esquerra Republicana de Catalunya va decidir formar el tripartit, l'Emília Solà i jo vam trencar el carnet. Jo vaig declarar als mitjans que era un escarni per Catalunya que el President de Catalunya fos d'un partit espanyolista i anticatalà. La meva consciència i la meva convicció d'independentista no em permetia seguir en un partit que es va vendre per estar al poder. El dia abans el vaig telefonar per comunicar-li la meva decisió. Em va respondre que ell faria el mateix sinó fos pels 67 anys de militància a Esquerra Republicana de Catalunya. Era la seva lleialtat.

El 2005 seguien les crítiques endegades el 2001 i se'm va acudir crear una Associació que defensés l'amic Heribert. Vaig preparar la documentació que es precisava pel Departament de Justícia. Vaig anar a veure'l per explicar-li la idea abans de fer cap tràmit.

Em va mirar, estava també la Cori, va somriure i em va dir tot seriós: moltes gràcies per tot però mentre visqui no vull res que porti el meu nom. Li vaig proposar de canviar el nom. Passats uns dies en veure'ns vaig tornar a demanar-li quin nom podíem posar a l'associació. I em va dir cap. Aleshores li vaig dir: Barrera vull que visqueu molts anys però us prometo que el dia que no estigueu entre nosaltres faré efectiva aquesta idea. Ell va somriure i va exclamar: de vos ho ben crec! I així va ser el 31 d'agost de 2011 ens reuníem Feliu Riera, Emilia Solà i jo per legalitzar-la.

Era un gran home bo. No veia la malícia ni la enveja i no sabia dir no a res, llevat quant s'atacava Catalunya o els seus ideals. Hem de recordar que va tenir el coratge de dir al Congreso de los Diputados d'un estat anomenat Espanya el 6 de juliol de 1978 que Catalunya tenia dret a l'autodeterminació i que ho reivindicaria tantes vegades com calgués. Estava orgullós d'haver votat NO a la "Constitución Española".

No era jeràrquic, el seu to de veu suau i ponderat, el seu llenguatge planer va arribar al poble català. Va restaurar el Parlament de Catalunya amb dignitat i seriositat. La seva defensa de la llengua catalana era constant i les seves crítiques encertades. Amb Francesc Ferrer i Gironés compartien la defensa aferrissada del nostre català. Recordo una declaració que va fer a TVE, emissió en català, que va dir que el català estava en perill de desaparèixer. Molts el van titllar d'exagerat. Avui és una gran preocupació.

El vaig veure poques vegades enutjat però de tant en tant treia el seu geni. Recordo que un dia parlant del President Tarradellas, en un moment donat va dir-me amb to pujat: ja sabeu que el Borbó li va donar el títol de marquès i el va acceptar! Li vaig respondre que sí. Sense comentaris.

Ell i el president Pujol, malgrat les diferències polítiques, s'apreciaven molt. Les eleccions del 1980 guanyades per Convergència Democràtica de Catalunya van significar per ell i per Esquerra Republicana de Catalunya un moment polític clau per tirar endavant l'objectiu de la recuperació de les llibertats catalanes i d'una democràcia naixent. Una part d'Esquerra Republicana de Catalunya no va entendre que facilités el vot a

favor de la investidura del President Pujol. Per ell va ser Catalunya per damunt de tot. I així ho va escriure als diaris.

Amb Josep Pallach compartien ideologia, aspiracions i il·lusions per a un esdevenir de Catalunya. Com ell rebutjava el comunisme per molts arguments explicats abastament. Tanmateix n'hi havia un de fort: repudiava totes les dictadures fossin blanques o roges.

Anaves amb ell pel carrer i el paraven per saludar-lo. Va ser la veu del poble.

Amic dels seus amics va ser amfitrió de molts dinars en grup. N'hi havia, però, un que era el més íntim per ell (Josep Fornas, Francesc Vicens, Amèlia Trueta, Emília Solà, Marià Trabal, Enric Arderiu i jo)

Li preocupava molt l'estat de la Ciutat Comtal de tal manera que quan vaig ocupar el càrrec de Consellera al Districte de Sarrià-Sant Gervasi em trucava per recórrer junts els carrers del seu entorn i formular les problemàtiques existents. Jo les tramitava.

Quan el 2009 va comprar el despatx de l'edifici del costat de casa seva al Passeig de Sant Gervasi, ens va demanar a l'Emília i a mi si podíem i volíem ajudar-lo a traslladar el material documental i llibres de casa seva al despatx. La nostra resposta va ser sense pensar-ho ni un moment que sí. Cada tarda hi anàvem. Vam traslladar, classificar, i ordenar documents, llibres, retalls de premsa, recordatoris, escrits manuscrits, fotos,..... El seu objectiu era fer un centre de consulta i d'estudi del seu llegat. En aquest despatx vaig conèixer el President Quim Torra.

L'article que va escriure el 2009 *Oportunitat i viabilitat de la proposta de Joan Carretero* el va allunyar de la direcció d'Esquerra Republicana de Catalunya. Va donar suport al partit Reagrupament sense deixar la seva afiliació a Esquerra Republicana de Catalunya.

Recordo el dia que va venir amb l'esborrany del que seria el Manifest del 12-4-2010. Entre ell, l'Emília, i jo vam polir el text. Ell se'n va anar a casa del Dr. Moisès Broggi que l'esperava juntament amb el Dr. Domènech per fer el vídeo de presentació del Manifest. Van ser els promotors i impulsors. Demanaven entre altres la unitat de l'independentisme.

Les imatges d'ell juntament amb el President Rigol votant el 26-3-2011 Barcelona Decideix emanaven ànsia, emoció i optimisme.

Hagués celebrat el 9N convocat pel President Mas, votat i fins i tot transmetent el seu parer.

L'1 d'octubre del 2017 hagués anat a votar el SI amb la il·lusió, reprimida tants anys, i amb l'esperança de viure, per fi, acomplertes les seves fortes conviccions. Tanmateix el 27 d'octubre s'hagués entristit. Ell hagués tirat endavant amb la publicació al DOG. Aquell "tenim pressa, molta pressa " no ho va dir envà.

Estic segura que hagués anat a veure els nostres presos polítics i els nostres exiliats a Waterloo. Hagués estat al seu costat però sempre dient-los el que pensava amb aquell to de respecte i consideració. Hagués patit i enutjat molt veient el judici, les declaracions i actuacions dels que sempre havia considerat enèmics de la seva estimada Catalunya.

Uns dies abans de tenir l'embòlia a Salou vaig parlar amb ell per telèfon. Estava content perquè havia acabat la darrera part del llibre d'en Cambó. Per cert, va ser una llàstima que no és publicat el manuscrit en el llibre.

També em va dir que el setembre començaríem les seves memòries acceptant la meua proposta de feia temps: ell explicava i jo escrivia. El destí ho va privar. L'Associació està confeccionant fa temps el seu currículum documentat.

Fa deu anys Catalunya va perdre un home íntegra, un referent de la nostra història, un convençut independentista, un lluitador, un patriota, un amic.

Moltes gràcies per escoltar-me

M.Carme Carmona i Cornet
Presidenta

“L'independentisme virtual no té cap sentit, cal passar a l'acció”

“No es pot mantenir l'independentisme verbal i col·laborar amb els governs espanyols”

“Catalunya per a sobreviure no té cap més sortida que la independència

“Catalunya en primer lloc i res per damunt de Catalunya”.

“Les onades migratòries són un pla per descatalanitzar Catalunya

"no sóc racista. Crec que hi ha diferències, però que aquestes diferències no impliquen superioritat. Tampoc sóc xenòfob. Seria estúpid que jo, que he viscut tants anys a l'estranger, tingüés aversió cap els estrangers". (2001)